

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/45/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010285
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3116010285.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušan Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému K. A., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom L. nad V., trestne stíhaného pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. júla 2016, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. mája 2016, sp.zn. 2T/20/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného K. A. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. mája 2016, sp.zn. 2T/20/2016 bol obžalovaný Ľuboš A. bol uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 01.08.2015 v čase asi o 21:00 hod. neoprávnenne vošiel do bytu číslo X., ktorý sa nachádza na prvom poschodí vo vchode číslo X na adrese Dubnica nad Váhom, G. XXX, ktorého užívateľom je poškodená E. Q., trvale bytom F. L. nad V., a to tak, že keď poškodená zatvárala vchodové dvere do uvedeného bytu, vložil nohu medzi prah a dvere, následne tieto zatlačil dovnútra, vošiel za poškodenou do kuchyne, ktorá pred ním ustupovala a hovorila, aby odišiel, čo však neurobil, poškodenú v kuchyni dvakrát udrel do oblasti tváre, následkom čoho poškodená spadla na zem, kde poškodenú škrtil a následne po kriku poškodenej, že zavolá políciu, odišiel z bytu preč na neznáme miesto. Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr.zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1rok, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože bezprostredne po jeho vyhlásení podal obžalovaný do zápisnice o hlavnom pojednávaní proti nemu odvolanie proti výrokom o vine a treste. Následne obhajca podané odvolanie písomne odôvodnil.

V rozsiahlych písomných dôvodoch odvolania obhajca poukázal na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku a na to, že obžalovaný s napadnutým rozsudkom nesúhlasí. Podľa názoru obhajoby okresný súd rozhodol o vine obžalovaného na základe nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov, na základe skutkového stavu, ktorý nebol v konaní preukázateľne zistený, na základe skutočností, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a zároveň na základe nesprávneho postupu v trestnom konaní. Okresný súd ustálil skutkový stav v zásade zhodne s tvrdeniami v obžalobe napriek tomu, že vykonanými dôkazmi v konaní pred okresným súdom neboli obžalobou tvrdené skutočnosti preukázané a dokonca vykonaným dokazovaním vyšiel najavo priamy opak. Následne obhajoba poukázala na znenie skutkovej vety napadnutého rozsudku a použité zákonné ustanovenia v otázke viny, ako aj na znenie ustanovenia § 194 ods. 1 Tr.zák. Obhajoba je toho názoru, že k neoprávnenému vniknutiu obžalovaného do obydlija poškodenej v danom prípade nedošlo a v konaní bol preukázaný opak. Poukázal na to, že za neoprávnený je možné považovať taký vstup do obydlija iného, na ktorý vstupujúca osoba nemá súhlas

oprávneného užívateľa obydli, alebo jej nesvedčí iný zákonom aprobovaný dôvod vstupu. Súhlas k vstupu môže byť daný aj mlčky alebo konkludentne, teda iným konaním alebo nekonaním, z ktorého prejavu vôle nie je zrejmý nesúhlas oprávnenej osoby so vstupom. Obhajoba je jednoznačne toho názoru, že vykonaným dokazovaním pred okresným súdom nebolo preukázané, že voči obžalovanému bol prejavovaný nesúhlas s jeho vstupom do bytu, kde v danom čase bývala poškodená. Obhajca ďalej poukázal na to, že obžalovaný od počiatku trestného stíhania popiera spáchanie daného skutku a tvrdí, že poškodená neprejavila súhlas so vstupom obžalovaného do bytu. Jediný dôkaz o prejavovanom nesúhlase poškodenej má byť len jej výpoveď. Poškodená tvrdila, že otvorila dvere bytu len preto, že obžalovaný pred bytom vykrikoval a bála sa reakcie starších ľudí, bývajúcich v dome. Potom, čo poškodená otvorila dvere, aby obžalovaného upozornila na jeho údajné nevhodné správanie, tento jej dal nohu medzi dvere, pretlačil ju a vstúpil do bytu. Obžalovaný toto popiera, pričom je toho názoru, že poškodená si tento priebeh skutku vymyslela. V prvom rade obžalovaný považuje za nezmyselné, aby pred bytom poškodenej vykrikoval, pretože pokiaľ by sa tak stalo, existovalo by niekoľko svedkov, ktorí by takéto správanie obžalovaného potvrdili. Nikto taký sa nenašiel, čo svedčí o tom, že obžalovaný svojím správaním zrejme pohoršenie nebudil. Obžalovaný tiež tvrdí, že pred vstupom do vchodu zazvonil na domového vrátnika a poškodená mu na diaľku otvorila dvere bytového domu. Samotná poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že vedela, že obžalovaný k nej ide po schodoch. Pokiaľ poškodená nechcela obžalovaného pustiť do bytu, nebol dôvod otvárať dvere bytu, ale mohla cez dvere bytu poslať obžalovaného preč. Poškodená ďalej tvrdila, že obžalovaný ju potom v byte udrel 1-2-krát do tváre a následne ju začal škrtiť, čo obžalovaný poprel. Stopy po údajnom škrtení však vôbec neboli na poškodenej pozorované. Svedkovia, ktorí mali vidieť obžalovanú po údajnom skutku, žiadne zranenie na krku poškodenej nepozorovali. Lekárska správa, vyhotovená len 2 hodiny po údajnom skutku, žiadne zranenia krku nepopisuje. Na základe toho, táto časť skutku nie je vierohodne preukázaná, pričom údaje v lekárskej správe prakticky vôbec nekorešponujú ani s celkovým priebehom údajného útoku obžalovaného, ako ho popísala poškodená. Poškodená uviedla, že po údere do hlavy spadla na zem a následne ju mal obžalovaný škrtiť. Lekárska správa však žiadne oderky na tele poškodenej, modriny alebo iné stopy po páde, či škrtení nepopisuje a popisuje len začínajúci opuch pery, ktoré príčiny môžu byť rôzne a priamo konanie obžalovaného nepreukazujú. Obžalovaný za danej situácie považuje za diskriminačné a v rozpore so zákonom, pokiaľ okresný súd hodnotil jeho výpoveď ako menej vierohodnú ako výpoveď poškodenej. Poškodená dobre vedela, že obžalovaný bol v minulosti súdne trestaný, je v podmienke, čo podľa obžalovaného poškodená využila vo svoj prospech. Obžalovaný už v prípravnom konaní žiadal o vykonanie dôkazu jeho vyšetrením na detektore lži, ako aj o vykonanie znaleckého dokazovania z odboru psychológie na posúdenie jeho všeobecnej vierohodnosti, ktorému dokazovaniu bol ochotný sa dobrovoľne podrobiť. Rovnako žiadal aj o vyšetrenie duševného stavu poškodenej, pretože má dôvodné pochybnosti o jej duševnej spôsobilosti podať pravdivú svedeckú výpoveď. Tieto návrhy boli zo strany ako vyšetrovateľa, tak aj okresného súdu zamietnuté, čo obžalovaný považuje za porušenie jeho práva na riadnu obhajobu, znemožnenie preukázania jeho neviny, nakoľko tieto dôkazy majú nepochybne vplyv na riadne zistenie skutkového stavu veci. Obžalovaný poukazoval na to, že voči poškodenej sa na okresnom súde viedli viaceré trestné konania a žiadal o pripojenie týchto trestných vecí, čo okresný súd odmietol, hoci pripojeniu týchto spisov nebránila žiadna prekážka. Aj z výpovede poškodenej vyplynulo, že je psychiatrickou pacientkou a bol na ňu robený psychiatrický posudok, ktorý má podľa názoru obžalovaného význam aj v tomto trestnom konaní na posúdenie všeobecnej vierohodnosti poškodenej. Súd prvého stupňa nedisponuje takými znalosťami, aby sám dokázal u psychiatrického pacienta rozlíšiť, či má sklon správne vnímať realitu, alebo či má sklony k fabuláciám.

Obhajca ďalej v odôvodnení odvolania poukázal na tú významnú skutočnosť, ktorú okresný súd opomenul, že v danom prípade bolo preukázané, že obžalovaný chodil do bytu poškodenej prakticky denne. Samotná poškodená uviedla, že obžalovaný bol u nej aj deň - dva pred tým, mal u nej odložené veci, chodil sa k nej umyť, najesť a prezliecť. Podľa názoru obžalovaného poškodená dostatočne dôveryhodne nevysvetlila, ako je možné, že deň - dva pred časom skutku obžalovaný mohol vstúpiť do bytu poškodenej a zrovna dňa 1.8.2015 už do jej bytu nemohol vstúpiť. Nehľadiac na to, že pokiaľ by poškodená prejavila vôľu, aby obžalovaný do bytu viac nevstupoval, obžalovaný by si predsa z tohto bytu zobral svoje oblečenie a osobné veci, resp. bolo by namieste, aby mu ich poškodená vydala. Poškodená však žiadny takýto úkon neurobila, čo opäť poukazuje na to, že obžalovaný do bytu vstupoval s jej súhlasom. Je krajne nelogické, aby poškodená otvorila dvere bytu s tým, že povie obžalovanému, aby išiel preč, pričom mu nevydá jeho veci, ani mu neumožní si ich odniesť. Podľa názoru obhajoby tieto skutočnosti poukazujú na to, že obžalovaná si priebeh skutku vymyslela a prispôbila tak, aby

obžalovanému uškodila, a to všetko v dôsledku názorovej nezhody, ktorú v ten deň a deň predtým s obžalovaným mala. V danom prípade tak okrem rozpornej a nesúrodej výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní ďalší vo veci vypočutý svedok priamo ani nepriamo nepotvrdil verziu obžaloby o neoprávnenom vstupe obžalovaného do bytu.

Podľa názoru obhajoby na základe všetkých uvedených skutočností zistený a preukázaný skutkový stav veci nedovoľuje urobiť záver o neoprávnenom vstupe obžalovaného do obydla poškodenej. Obhajca v tejto súvislosti poukázal na to, že záver o neoprávnenom vniknutí páchateľa do obydla musí byť vždy podložený takou skutočnosťou, ktorá nerozporne a jasne deklaruje páchateľovi vôľu oprávnenej osoby nevstupovať do jej obydla a túto skutočnosť je nevyhnutné nerozporne a presvedčivo preukázať. Opierajúc sa o dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní nie je možné urobiť iný záver, ako ten, že nebolo preukázané, že obžalovaný vstúpil do obydla poškodenej proti jej vôli, a to je rozhodujúca skutočnosť, ktorá vylučuje vinu obžalovaného zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že okresný súd postupoval nesprávne, pokiaľ obžalovaného uznal vinným. Vykonané dokazovanie neobsahuje dostatok takých priamych dôkazov alebo takú neprerušenú reťaz nepriamych dôkazov, ktoré by odôvodňovali urobiť nepochybný záver o vine obžalovaného zo skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Vykonané dokazovanie síce môže súdu poskytnúť určité náznaky skutkového deja, tieto však nie sú tak ucelené, a tak plastické, aby dovoľovali jednoznačne určiť skutkový dej tak, ako je uvedený v obžalobe a identifikovať jeho páchateľa v osobe obžalovaného. V postupe okresného súdu a v jeho hodnotení vykonaných dôkazov preto obžalovaný vidí porušenie základných zásad trestného konania uvedených v § 2 ods. 2 Trestného poriadku i zásad uvedených v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, z ktorých nepochybne vyplýva, že vina musí byť obžalovanému dokázaná, a to bezpečne a bez najmenších pochybností, nakoľko platí, že nedokázaná vina sa rovná dokázaná nevina. Postup okresného súdu však k naplneniu týchto zásad nielenže nesmeruje, ale je s nimi v priamom rozpore.

Na základe uvedeného obhajoba v závere dôvodov odvolania navrhla, aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.por. a aby podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr.por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania obžalovaného vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie obžalovaného, uvedenej vo vyššie citovanom odôvodnení podaného odvolania.

Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného nepochybne vyplýva, že obžalovaný v podanom odvolaní namietal správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por., keď vytýkal okresnému súdu, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania a na základe vyhovenia návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania, mal správne dospieť k záveru, že pravdivá je výpoveď obžalovaného, nie výpoveď poškodenej.

Odvolací súd k obžalovaným namietanému hodnoteniu vykonaných dôkazov okresným súdom považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr.por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v

trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr.por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné dodať aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav vecí nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nezhodnotil správne, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por. dôkazy vykonané vo veci samej, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať. Nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

V intenciách vyššie uvedených právnych záverov, odvolací súd pristupoval aj k preskúmvaniu správnosti postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov v súvislosti s ustálením skutkových okolností, na základe ktorých okresný súd dospel k záveru o vine obžalovaného zo spáchania skutku, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba. Z vyššie uvedených právnych záverov vyplýva, že odvolací súd bol povinný zamerať svoju prieskumnú povinnosť na postup okresného súdu pri hodnotení tým, že odvolací súd nebol oprávnený sám vykonávať hodnotenie dôkazov, keďže dôkazy v odvolacom konaní nevykonával, pričom v prípade zistenia nesprávneho postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov, v dôsledku ktorého by bol odôvodnený záver o nesprávnosti skutkových zistení okresného súdu, by odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr.por. nemohol sám rozhodnúť o inom skutkovom stave vecí, ako to navrhla obhajoba v závere odôvodnenia odvolania.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd svoj záver o preukázaní, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku okresného súdu, vyvodil z výpovede poškodenej, proti ktorej stála čiastočne odlišná výpoveď obžalovaného. Okresný súd tak stál pred úlohou posúdiť pravdivosť dvoch proti sebe stojacich výpovedí na základe obsahu ostatných vykonaných dôkazov. Okresný súd k riešeniu uvedenej otázky v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol nasledovné:

„Zo spáchania žalovaného skutku je obžalovaný usvedčovaný výpoveďou poškodenej E. Q., ktorú podporne dopĺňajú výpovede svedkov X. B. a F. P. T. ako aj oboznámená lekárska správa o ošetrovaní poškodenej po spáchaní stíhaného skutku. Poškodená a vyššie uvedení svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní v podstatných skutočnostiach zhodne ako v prípravnom konaní. Ich výpovede spolu s oboznámenou lekárskou správou tvoria celok vyvracajúci obranu obžalovaného. V predmetnej trestnej veci boli priamymi účastníkmi stíhanej trestnej činnosti iba obžalovaný a poškodená, ktorí na hlavnom pojednávaní zotrvali na svojich výpovediach z prípravného konania a ktorých výpovede si v podstatných skutočnostiach priebehu skutku navzájom odporujú. Zhodli sa iba v tom, že dňa 01.08.2015 sa vo večerných hodinách, približne o 21.00 hod., stretli v byte číslo 4, nachádzajúcom sa na prvom poschodí vo vchode číslo X na adrese Dubnica nad Váhom, G. XXX, ktorý vtedy obývala poškodená. Pri takejto dôkaznej situácii bolo potrebné dôsledne zhodnotiť nielen výpovede obžalovaného a poškodenej, ale v súvislosti s nimi aj ostatné vykonané dôkazy. Hoci sa obhajoba snažila spochybniť vierohodnosť výpovede poškodenej, a to poukazovaním na jej drogovú trestnú minulosť či požívanie alkoholu, a preto tiež obhajoba žiadala aj doplniť dokazovanie skúmaním osoby obžalovaného a osoby poškodenej znalcami z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, súd vzhľadom na vykonané dokazovanie nepovažoval takýto návrh na doplnenie dokazovania za dôvodný. Súdom nemal dôvod pochybovať o vierohodnosti výpovede poškodenej. Poškodená vypovedala pred súdom osobne. Jej výpoveď bola z pohľadu súdu spontánna, zrozumiteľná, jasná, logická, bez badateľných fabulácií, a to aj pri zodpovedaní otázok súdu a procesných strán, vrátane obžalovaného a v podstate bola zhodná s jej výpoveďou z prípravného konania. Z vyššie uvedených dôvodov považuje súd výpoveď poškodenej za vierohodnú. Poškodená pred súdom opísala priebeh spáchania stíhanej trestnej

činnosti, zotrvala tak na svojej výpovedi z prípravného konania. Jej výpoveď následne vhodne dopĺňajú výpovede svedkov a oboznámená lekárska správa o ošetrení poškodenej. Poškodená poprela tvrdenia obžalovaného, že ho pustila už cez vchodové dvere na schodisko bytovky, čomu nasvedčujú aj výpoveď svedka B., ktorý potvrdil, že vchodové dvere do bytovky boli otvorené, keďže bolo leto. Násilný vstup do obydľia poškodenej a neoprávnené zotrvanie v ňom, teda proti vôli poškodenej, okrem výpovedi poškodenej, podporujú aj výpovede svedkov B. a F. T., ktorí potvrdili krik poškodenej o pomoc a okrem toho svedok B. uviedol, že počul poškodenú kričať „nechaj ma na pokoji“, čo nasvedčuje o neželanej prítomnosti obžalovaného v jej obydľi. Následne obaja svedkovia po príchode k poškodenej charakterizovali poškodenú ako utrápenú, triasla sa a všimli si na nej porania, pričom svedkyňa F. T. sa poškodená zdôverila, že jej niekto vošiel do bytu a napadol ju. Obaja svedkovia tak videli poškodenú krátko po spáchaní stíhaného skutku a osobne vnímali jej nepriaznivý stav spôsobený konaním obžalovaného. Poranenia poškodenej, a to oderky na hornej pere s incipientným opuchom, vyplývajú z oboznámenej lekárskej správy, pričom poškodená vypovedala, že ju obžalovaný udrel do tváre. Skutočnosť, že podľa lekárskej správy nemala poškodená znaky vonkajšieho zranenia na krku, nevylučuje tvrdenie poškodenej, že ju obžalovaný škrtil, pretože škrtenie nemuselo mať takú intenzitu a časové trvanie, aby zanechalo stopy, keďže ani poškodená sa nevedela vyjadriť k časovému trvaniu škrtenia, pretože aj krátky okamih trval pre ňu dlho. Taktiež vierohodnosť výpovede poškodenej, že obžalovaný násilne vstúpil do jej obydľia a žiadal od nej okrem iného aj drogy, je odôvodnená aj trestnou minulosťou poškodenej, ktorá priznala odsúdenie za drogovú trestnú činnosť a na ktorú poukazovala aj obhajoba. Obžalovaný, vediac o trestnej minulosti poškodenej, sa tak podľa súdu domnieval, že môže mať u seba drogy, a preto sa domáhal vstupu do jej obydľia.“

Na základe preskúmania takto vysvetleného postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov vo vzťahu k zisteniu, či sa skutok, ktorý je predmetom obžaloby, stal, odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu bol súladný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por. Ako vyplýva z vyššie citovaného, okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe čoho dospel k záveru o pravdivosti výpovede poškodenej, pričom nepochybne tieto vysvetlenia majú úplnú oporu v obsahu spisového materiálu. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. vysvetlil, z akého dôvodu nevyhovel návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania. Keďže vyššie citované vysvetlenie postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov, podľa názoru odvolacieho súdu, vychádza z obsahu vykonaných dôkazov a zároveň dáva vysvetlenie o vnútornom presvedčení okresného súdu, založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito, ako aj v ich súhrne a okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia urobil logicky odôvodnené úplné skutkové závery, odvolací súd nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por.

Za správny a odôvodnený považuje odvolací súd aj postup okresného súdu v súvislosti s nevyhobením návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého na vykonanie znaleckého dokazovania pre potreby a pripojenia trestných vecí poškodenej za účelom posúdenia vierohodnosti obžalovaného a poškodenej, je v prejednávacom prípade vzhľadom na doterajšie výsledky dokazovania zjavne nadbytočné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že podľa ustálenej súdnej praxe závery znalcov o existencii osobnostných, resp. chorobných sklonov vypočítavanej osoby ku klamstvu nemôžu byť samé osebe dôvodom pre vylúčenie pravdivosti výpovede takejto osoby v konkrétnom trestnom konaní, keďže samotné osobnostné sklony ku klamstvu nemôžu znamenať, že vypočítavaná osoba v konkrétnom prípade v trestnom konaní nevypovedá pravdu. To isté platí aj o opaku, teda o prípadnom závere znalcov o nezistení takýchto osobnostných sklonov u skúmanej osoby.

Odvolací súd v súvislosti s návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania skúmaním duševných schopností poškodenej, považuje za potrebné poukázať aj na ustanovenie § 150 Tr.por., ktoré umožňuje vyšetrovanie duševného stavu svedka jedine za predpokladu existencie závažných pochybností, či nie je u svedka podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať. Odvolací súd na základe preskúmania spisového materiálu sa stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého v danom prípade nevyšli najavo také konkrétne skutočnosti, z ktorých možno dôvodne vyvodit' záver o existencii závažných pochybností u osoby poškodenej v zmysle § 150 Tr.por., pričom takouto skutočnosťou objektívne nemôže byť subjektívny názor obžalovaného, prípadne jeho obhajcu, o existencii sklonov poškodenej nevypovedať ako svedkyňa pravdivo.

Pokiaľ ide o ostatnú argumentáciu obhajoby v dôvodoch odvolania, odvolací súd dospel k záveru, že nejde o argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá objektívne spochybniť správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd nepovažuje za rozhodný argument obhajoby, spočívajúci v názore o nezmyselnosti, aby obžalovaný pred bytom poškodenej vykrikoval, pretože ak by sa tak stalo, existovali by k tomu svedkovia. Odpoveď na tento argument dáva práve výpoveď poškodenej, ktorá uviedla, že pred obžalovaným otvorila dvere práve kvôli zabráneniu hrozbe vykrikovania obžalovaného a rušenia tak susedov. Okresný súd tiež dal jasnú, logickú a správnu odpoveď v odôvodnení napadnutého rozsudku (viď aj vyššie citovaná stať odôvodnenia napadnutého rozsudku) na argument obhajoby, podľa ktorého ak by poškodená bola škrtená, mala by mať na tele viditeľné stopy po škrtení. Pokiaľ obžalovaný poukazoval na to, že poškodenú v minulosti s jej súhlasom navštevoval v byte a že mal u nej v byte svoje veci, táto okolnosť v danom prípade nemôže sama osebe bez ďalšieho znamenať existenciu prejavenej vôle poškodenej pustiť do bytu obžalovaného aj v rozhodnej dobe. Na rozdiel od obhajoby, odvolací súd nepovažuje za nelogickú okolnosť, že poškodená v rozhodnej dobe otvorila dvere bytu s tým, že povie obžalovanému, aby išiel preč, keďže ide o bežné správanie sa k osobe, ktorá chce navštíviť dotknutú osobu v jej byte. Vzhľadom na absenciu žiadosti obžalovaného o vydanie jeho vecí podľa názoru odvolacieho súdu nie je nelogické ani to, že poškodená po nedaní súhlasu so vstupom obžalovaného do jej bytu v rozhodnom období nevydala sama od seba obžalovanému jeho veci. K argumentácii obhajoby o existencii pomstychtivosti poškodenej, ako možného motívu k jej nepravdivej výpovedi, ako svedkyne, odvolací súd poukazuje na to, že obsah spisového materiálu a výpoveď poškodenej svedčí o oznámení veci nie poškodenou, ktorá volala o pomoc aj zavolaním polície len dovtedy, dokiaľ pociťovala priame ohrozenie svojej osoby zo strany obžalovaného. Je preto nelogické, aby sa poškodená na jednej strane chcela obžalovanému za niečo pomstiť a na druhej strane bezprostredne po odchode obžalovaného (po zániku priamej hrozby) by sama nevolala políciu. Tomuto svedčí aj samotné vyjadrenie poškodenej, podľa ktorého poškodená vec neoznamovala polícii a nemá záujem na potrestaní obžalovaného, pričom vo veci vypovedala pravdu na základe jej zákonnej povinnosti vypovedať ako svedok pravdu v trestnom konaní.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd na základe správne zisteného skutkového stavu veci skutok tiež správne právne posúdil ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr.zák. K právnym úvahám obhajoby v dôvodoch odvolania, týkajúcich sa súhlasu dotknutej osoby so vstupom do jej obydľia, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť to, že účelom ustanovenia § 194 Tr.zák. je chrániť jedno zo základných práv každého, upraveného v čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého ustanovenia obydľie je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Z doslovného znenia uvedenej ústavnej úpravy vyplýva, že do obydľia iného možno vstúpiť jedine v prípade udelenia súhlasu osoby bývajúcej v obydľí takým spôsobom, že to nevzbudzuje akúkoľvek pochybnosť o navonok prejavenej vôli. Odvolací súd súhlasí s názorom obhajoby, že takýto súhlas možno udeliť aj konkludentne. Konkludentné konanie oprávnenej osoby, vyjadrujúce súhlas, však musí byť vyjadrené takým spôsobom, aby nevznikla akákoľvek pochybnosť o prejavenej vôli oprávnenej osoby so vstupom do jej obydľia. Z uvedeného dôvodu v takomto prípade, podľa názoru odvolacieho súdu, nemôže platiť, že mlčanie oprávnenej osoby bez ďalšieho by znamenalo účinné vyjadrenie jej súhlasu so vstupom do jej obydľia. Preto akákoľvek pochybnosť o prejavenej vôli oprávnenej osoby sa musí vykladať v prospech ochrany jej práva na nedotknuteľnosť jej obydľia. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom obhajoby, podľa ktorého vstupe do obydľia iného bráni len vyjadrený nesúhlas oprávnenej osoby so vstupom do jej obydľia.

Keďže odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené, na základe odvolania obžalovaného, nezistil dôvod na zrušenie výroku napadnutého rozsudku o vine obžalovaného v zmysle § 317 ods. 1, 2 Tr.por., preskúmal aj nadväzujúce výroky o treste z hľadiska prípadnej existencie chýb v zmysle § 371 ods. 1 Tr.por., keďže odvolaním obžalovaného neboli osobitne vytýkané chyby výrokov napadnutého rozsudku o uloženom treste.

Z hľadiska preskúmania výrokov o treste napadnutého rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr.por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,

- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania výrokov o treste napadnutého rozsudku z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr.por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolania zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.